

הפטרה
"בשנת מות"
פרשת יתרו

ממאור שבתורה

מעט מן האור דוחה הרבה מן החושך

מובין ירושלים, נסיצוזה, גדרה, רמלה, ראשון לציון, קרית יעקב, בני ברק, חולון, אילת ועוד...

שבת כ' שבט התשע"ו

הדלקת נרות	צאת השבת	ר"ת
16:55	17:47	י"ם
16:52	17:44	ת"א
16:52	17:44	חיפה
16:55	17:47	ב"ש

כל הזכויות שמורות

יצא לאור להעמקת התורה ועמלה
עורך: יובל דהאן נ"י 050-4194600

"וכל העם רואים את הקולות"
כל מה שישראל רואים ומשיגים בכל דור ודור נובע מכוח אותם הקולות
ששמעו בהר סיני

התורה חקוקה בעצמותיו אף על ערש דווי ומספרים בניו של חכם **עשון לוי** צ"ל כי בעת שהיה מאושפז בבית החולים וכמעט שרוי היה ללא הכרה, בקושי מגיב, לא חשב ומרגיש בסביבתו, אבל ברגע שהיו מדברים עמו בדברי תורה **מיד היה עונה ומגיב**, ואף משיב היה לשאלות בהלכה, ולא עוד אלא שהיה מצטט את המקור, אם זה בספר "בן איש חי" או "כף החיים" וכדומה.

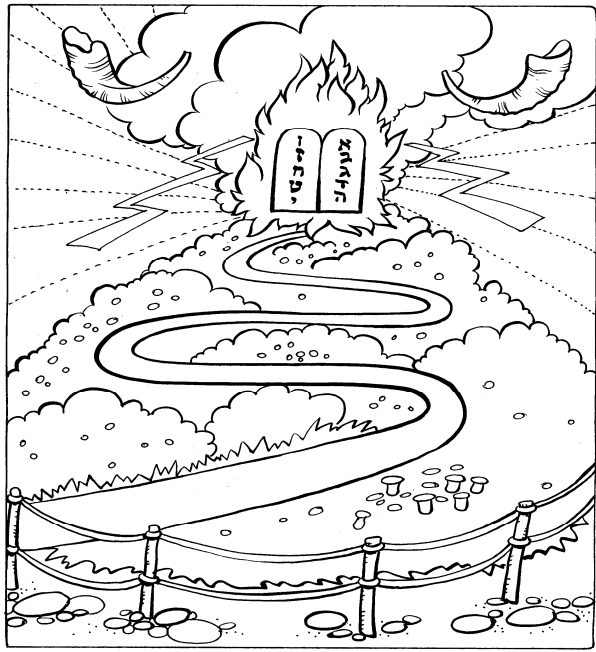
אנו מדמייים בנפשנו כי תיקון המידות אינו אלא מידת חסידות ומדרכי המוסר, אבל הוא **מעיקרי העבודה** וחמורים המה יותר מעבירות... שבתיקון המידות תלוי כבוד הבריות הוא **כבוד שמים** שהוא קידוש ה' ותכלית כל הבריאה כולה.

"**וילא** העם וינועו ויעמדו מרחוק" אפשר לראות, ואפילו אפשר להתנועע, ואף-על-פי-כן להיות במצב של "**ויעמדו מרחוק**" - להיות רחוקים מהאור שהאיר בהר-סיני.

משנישא רבי משה רז צ"ל לזוגתו הצדקת תחיל אשר עמדה לימינו במסירות.היה מכתת רגליו מישיבה לבית המדרש ומרביץ תורה לתלמידים.תלמידיו מאותם ימים בעודו **אברך צעיר** מספרים, כי בכל ערב מסר להם שיעור בשולחן ערוך בביהמ"ד "ישועה ורחמים" עד כי זכו לסיים את כל אורה חיים. אמנם מדגישים הם, **כי המתיקות** בה לימדם נבלעה בעצמותם כך שגם גדלו ושקדו על תלמודם. היו נמשכים ללמוד רבות שולחן ערוך שכן זה המתיקות הגדולה שהיו זוכרים.

אם יש לך משימה קשה, תתייעץ עם עצלן. הוא ימצא לך דרך קלה יותר

שפל ברך וענותן היה הרב **יוסף דיין** צ"ל, הוא ביטל עצמו לפני אחרים ונחשב בעיניו כאפס אפסים, עפר ואפר תחת כפות רגליהם של תלמידי חכמים. במסיבתם ישב כתלמיד בפני רבו **והטה און** קשבת לכל מילה היוצאת מפייהם כדי ללמוד מהנהגותיהם הישרות. שיטתו היתה שאם אדם רוצה לקבל תורה מחבירו- יעשה עצמו כתלמיד בפני רבו, **ואו שכלו יתח** ומוחו יקלוט את כל אשר יורוהו.

"**פעם** אחת כאשר הגעתי לביתו של אבא מרן הרב **עובדיה יוסף** צ"ל.ראיתי את אמא ע"ה צוחקת ושואלת אותו: מדוע בכל פעם אתה צריך להסתכל בפנקס ולחייג אליו, הרי אתה יודע כ"כ הרבה ספרים בעל פה. ואילו את מספר הטלפון של הבן שלך **אתה לא זוכר** בכל פעם אתה צריך להסתכל בפנקס?".
"אני נזכר איך שאבא צחק וענה לה שמהיום הוא יזכור את המספר שלי. מיד הוא פתח את הפנקס שלו והחל לחזור ולשנן את מספר הטלפון שלי בע"פ. לפחות **עשרים פעם** הוא חזר על המספר". "למחרת כך סיפר רבי **דוד** שליט"א, הוא שכח את המספר ונאלץ שוב לפתוח את הפנקס כדי להתקשר אלי.
אבא הסביר לי שדבר שהוא **חשוב לו** כמו לימוד התורה הקדושה, הוא זוכר בע"פ כבר בקריאה ראשונה, אבל דבר שלא מעניין אותו כמו מספר טלפון, גם אם הוא יחזור עליו עשרות פעמיים הוא עלול לשכוח".

נא להתפלל לרפואת חיים בן שמחה שמחה בת נעימה

גם בשעה הכי קשה יש רק 60 דקות..

עם ישראל עם סגולה, שונה הוא מכל העמים- ממלכת כהנים וגוי קדוש. מעצם מהותו הוא קדוש, **נעלה ומוסרי**, ואם יש מי שמבקש להיות "ככל הגויים", ידע כי הדבר בלתי אפשרי, תמיד יהיה **מי שיוכיח** כי יהודי הוא, בן לעם סגולה!

בהיותו בן שש עשרה רבי **מצליח מאוזן** צ"ל (בשנת התרפ"ח) כבר כתב שאלות ותשובות באריכות, ביניהם תשובה אחת בעניין אם מותר ללמד לשון וכתב ערבי וחשבונות בבית הכנסת, ובה דן **בנקיאות רבה** בש"ס ופוסקים ומסיק להיתר. תשובה זו נשלחה לירושלים להגאון רבי **עובדיה הדאיה** צ"ל (ותשובתו אליו נדפסה בספרו שאלות ותשובות ישכיל עבדי חשב א' אורה חיים סימן ז'). מסגנון הדברים חשב רבי עובדיה שהשולח אליו **גברא רבא**, ולכן ביקשו בסוף תשובתו לטפל לו במגבית לשיבת "בית אל" (ישיבת המקובלים בירושלים, שרבי עובדיה היה אז מהלומדים שם), והשיבו: עדיין אני לומד בישיבה, ולא בקי בהויות העולם הזה כלל...

נקודה לתחשבה

יום אחד נכנס אורי לביתו **כשהוא כועס** ומאוד לא-שקט. אביו ניסה להבין מה קרה, אך הוא בשלו - כועס מאוד, עד שהדברים כמו פרצו מפיו: "אני כועס!" - צעק אורי. "שמוליק הזה הוא !!! היה אסור לו לעשות מה שעשע לי! נמאס לי ממנו, אני מאחל לו רק רע! אבא של אורי, איש פשוט אך **מלא חכמת חיים**, הקשיב בשלווה לבנו, שהמשיך לספר: "שמוליק צחק עלי מול כל החברים שלי ואני לא מוכן לקבל את זה! הלוואי שהוא לא יבוא יותר לבית הספר!". האב, ששתק כל הזמן והקשיב רוב קשב לדברי בנו, קם במתינות מכיסאו, ניגש לפינת הגינה, והביא משם **שק מלא פחם**. הוא הניח את השק לפני בנו, הוציא מהארון חולצה לבנה על קולב, תלה אותה על חבל הכביסה, ולאחר מכן פנה לבנו בהצעה: "אתה רואה את החולצה הלבנה התלויה שם?" - שאל האב, תוציא את כל הכעס על החולצה ותתחיל לזרוק עליה את הפחמים שבשק... אבל אני רוצה לראות אותך זורק כמו שצריך, בכוח, בעוצמה, בכעס, וכמובן - עד הפחם האחרון.

אורי הביט באביו ומייד הוא זרק את הפחמים על החולצה במרץ, פחם אחרי פחם, אך מאחר והחולצה הייתה תלויה מעט רחוק, **הוא הצליח לפגוע בה** רק עם חלק מהפחמים. כשסיים, שאל אותו אביו: "בני, איך אתה מרגיש עכשיו?" "התעייפתי קצת" - אמר אורי - "אבל אני שמח שהצלחתי לפגוע בחולצה עם חלק מהפחמים!" האב לקח את ידו ואמר: "בוא, אני רוצה לראות לך משהו". הוא נטלו בעדינות הוביל אותו והעמיד אותו אל מול המראה הגדולה. אורי **נבהל** כשראה את עצמו.

הוא היה שחור כולו, למעט עיניו ושיניו. אמר לו אביו: "כפי שאתה יכול לראות, הפחמים שזרקת אמנם ליכלכו מעט את החולצה הלבנה, אבל שים לב - אתה התלכלכת הרבה יותר.

כשאנו בזמן כעסנו רוצים להזיק לשני: **אנו מוזיקים** בראש ובראשונה לעצמנו! בכך שאנו הורסים את מידותינו ומתרחקים מה (העורך)

פעמים רבות היה הגאון רבי ישראל סלנוור זצ"ל מתארח אצל יהודי כפרי אחד. פעם אחת בהיותו בדרך, סר אל הכפר. יצא לקראתו היהודי בשמחה ואמר לו: רבי, כעת יכול הוא ליטול את ידיו במים רבים בלי להצטמצם, כדברי חז"ל שהנוטל ידיו בשפע של מים- מתעשר.

כיום יש לי משרתת יהודיה המתגוררת בביתי ועושה כל מלאכה **בחפץ לב**. ענה רבי ישראל: "אין רצוני להתעשר מעבודתה הקשה של יתומה עלובה. מוטב שאטול ידי בצמצום, ולא תצטרך יתומה זו **לעמול ולרוח** עד כלות כוחותיה..."

אהבת ישראל - יסוד גדול בתורה. אך אין לצאת ידי חובה במחשבה גרידא אלא בהרגה פנימית הנוגעת עד הלב ובפועל ממש. ואין לייחל לשום גמול ונאמן בעל הגמול שלם שכרך

פעם ניסו הגבאים לשכנע גביר מסוים לתת כסף למוסדות תורה, אך הלה אמר כי קיבל על עצמו לתת כסף רק לענייני "יישוב ארץ ישראל". באו להוועץ עם רבינו **הגרא"מ שך** זצ"ל לשמוע ממנו סדר העדיפויות. אמר להם הרב שך: אמרו לגביר, שגם לשיטתו ועפ"י קבלתו, ראוי **שיתן מכספו ליישוב**. שכן רק בני התורה מקיימים את ארץ ישראל, כי בלימודם נותנים הם תוכן רוחני והצדקה לזכות **קיימנו בארץ**, וממילא הם הבונים את ארץ ישראל!

ונברגע שאדם תופס את זה שזה הכל ממנו יתברך ואין שום כח בעולם, זה ההצלה הגדולה ביותר של האדם בעולם כמ"ש רבי **חיים מוולוז'ין** זצ"ל שאפילו אדם נמצא במצב של סכנה גדולה ביותר בעולם ברגע שהוא חושב שאין עוד מלבדו והכל מושגת מן השמיים, ואין שום כח אחר שיכול לפעול עליו וליגוע בו ובלי הכרזה מלמעלה אף אחד לא יגע בו, אם הוא **נדבק במחשבה** הזאת אין לאף אחד שליטה עליו, הבוטח בה' חסד יסובבנו, ואפילו רשע כמ"ש "רבים מכאובים לרשע והבוטח בה' חסד יסובבנו" אפילו רשע! חסד יסובבנו נשפע עליו חסד מהשמיים, נהיה עליו הגנה מהשמיים.

הרה"ג **בנימין גמלאי** שליט"א

בשעת מתן התורה נתעלו בני-ישראל לתכלית העילוי, כפי שנאמר "פנים בפנים דיבר ה' עמכם". זמן קצר קודם לכן עמדו בתכלית השפלות - משועבדים בחומר ובלבנים במצרים. **העלייה הזאת לא הייתה אפשרית** אלא על-ידי רחמי הגדולים של הקב"ה.

כל יום ב 4 בבוקר התרנגול של השכן היה מעיר את שמעון, זה נמאס לו אז הוא החליט שהוא תולש לו את הראש. למחרת שעה לפני הזמן הוא בא, ומסובב לו תראש... השכן יוצא ושואל- מה אתה עושה לו? עונה שמעון- **אני רק מכוח אותו ל-שעה 5.**

"משולח ננוה" דברי תורה מפי: ראש מוסדות "אור החיים" הרה"ג **ראובן אלבו** שליט"א.

וְיִשְׁמַע יְתְרוֹ כִּהְיוּ מִדְּבַר מֹשֶׁה אֶת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה אֱלֹהִים לְמֹשֶׁה וּלְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ כִּי הוֹצִיָא הו' אֶת יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרָיִם (שמות יח, א).

דרשו רבותינו (זבחים קטז ע"א) "וישמע יתרו", מה שמועה שמע ובא? קריעת ים סוף ומלחמת עמלק.

ונשאלת השאלה, וכי רק יתרו שמע זאת, והלא כל העולם שמע שנאמר (שמות טו, יד) **שָׁמְעוּ עַמִּים יְרֵחוֹן חֵיל אֲחֻז יִשְׁבִּי פְלִשְׁתִּי**, אלא הוא שמע ועשה מעשה, הוא בא, הוא הפנים, הוא התערער והתרגש, זה נקרא ל**שמוע**. אדם ששומע דבר ומפנים אותו עמוק עמוק בתוך ליבו יכול להגיע בזכות כך לדברים גדולים מאוד.

רבי שלום שבדרון זצ"ל המחיש זאת במשל נפלא, אדם עומד בכביש סואן בין המכוניות, נעצרות המכוניות ועופרות לו שיוזן בעד, אך הוא לא שָׁת לבו גַם לזאת (שמות ז, כג), לא חל ולא מרגיש (מוטאל מיומא כב ע"ב), לא זו ממקומו ונשאר לעמוד בכביש הסואן, עד שניגש אליו נהג כעוס וזעק עליו "תגיד לי, אתה לא שומע שיצופרים לך?"

"כן, שמעתי את הצפירות, זה בסדר, תמשיך לנסוע...", וכי לזאת יקרא שמיעה? ודאי שלא, רק אם האדם מפנים את הדברים ועושה מעשה בעקבות השמיעה ששמעה שייך לומר עליו ששמע.

כל העמים שמעו את הניסים והנפלאות שעשה ה' יתברך עם ישראל, אך רק יתרו עשה מעשה והעטרף לעם המובחר.

רבותינו שואלים (ברכות ד ע"ב, שבת קנ"ג ע"ב) איזהו בן העולם הבא. וביאר הגאון רבי חיים שמואלביץ זצ"ל שכוננת חז"ל במילים אלו להורות לנו שאפשר לראות על האדם כבר בעולם הזה אם הוא בן העולם הבא, וזאת על פי הדברים שמתלהב בהם ומעסיקים את מחשבתו תמיד.

אם רואים שיש בו רצון והתלהבות לשמוע חידוש תורה או לקיים איזו מצווה, אם רואים שרץ לתפילה ושוקד על תלמודו וממעט ככל האפשר בתענוגיו והבלי העולם הזה, סימן שהוא בן העולם הבא, יש בו אהרן והדביקות של העולם הבא.

יהי רצון שנוכח תמיד שכל מגמתנו ומחוייבנו יהיו להיות בני העולם הבא.

שבת שלום ומבורך לכל בית ישראל

"וירא העם וינועו" בשעה שראו ישראל גילוי אלוקות, מיד נפעל אצלם "וינועו" - נעשתה אצלם תנועה של חיים.

סיפר הרב ב.ק. שליט"א: כאשר ישב הגאון רבי **יוסף שלום אלישיב** זצ"ל שבעה על פטירת בתו הרבנית **זילברשטיין** ע"ה, ניגש אליו יהודי ושאלו לאיזה עניין ראוי ביותר **לתרום ממון** כדי שיהיה עילוי לנשמה, האם יש עניין בכתיבת ס"ת והתרמתו לביה"כ? והשיב הגרי"ש שהטוב ביותר לעילוי נשמה הוא לתרום את המוון **לאמנה** שצריכה לתת את בנה.

לחפש אין מחיר... אבל יש לו תאריך

קונדס צעיר התגרה בזקן אחד והיה מקניטו בדברים על חולשות זקנותו. אמר לו הזקן: "מה לך מתייהר בגילך הצעיר? ראיה מפורשת לי מדברי חכמים, כי זקן עדיף מצעיר".

"הכיצד?" תמה הצעיר. הסביר לו הזקן: "בוא וראה: שאני הייתי פעם צעיר - דבר זה הוא בחזקת ודא. שאתה תהיה פעם זקן - דבר זה הוא בחזקת ספק. וכללו ידוע הוא בגמרא: **"ברי ושמה - ברי עדיף"**..."

רבים נוהגים בעקשנות במרדף אחר הדרך שבחור לעצמם, מעטים במרדף אחר המטרה

פעם אחת ביקר האפיפיור בארץ זרה, ונסע עם הלימוזינה שלו לכל מקום. יום אחד אמר האפיפיור לנהג הלימוזינה: "תן לי לנהוג בלימוזינה פעם אחת. גם אני בן אדם". הסכים הנהג והם התחלפו.

מכיוון שהאפיפיור לא ידע לנהוג, הוא הסתבך בתאונה, ולמקום הגיע שוטר וראה את האפיפיור נרגש מאוד. רגע אחר, המפקד של השוטר מתקשר אליו ושואל: "נו, את מי עצרת?" עונה השוטר: "אין לי מושג, אבל הוא נראה מאוד חשוב, **כי האפיפיור הוא הנהג שלו!**"

ילד פוגע הוא ילד פגוע

כל העלונים: hamaor.net

מיכל מזלומטשוב זצ"ל, הגיע ביום מן הימים לעיירה אחת כדי להשתתף בה מספר ימים. תושבי העיירה ששמעו על אודותיו גדולות ונצורות, שבעל רוח הקודש הוא ומכיר **בפני אדם** כל מעשיו, סחו ביניהם, שצריכים לחזור בתשובה שאם לא, עלולים הם לבוש ולהיכלם בפניו...

נכנס אחד התושבים אל הרבי, לקבל שלום, ומפני שהתביש ממנו, **שם מגבעתו** על פניו, שלא יכיר במעשיו... הביט בו הצדיק ואמר: "עין שמסוגלת לחזור ולראות מבעד לבשר, גם מגבעת אינה חוצצת בפניה..."

לאחר שנתמנה הגה"צ רבי **דפאל לוי** זצ"ל כרבה של שכונת "רוחמה". היה שולח את בנו רבי **דוד שליט"א** מידי חודש בחדשו עם מעטפה סגורה, למוסרה לאדם מכובד מתושבי השכונה. במשך שנים רבות לא ידע בנו **מה טיבה** של מעטפה זו.

אולם לימים נתגלה לו סודה: לרבי רפאל נודע כי אותו אדם טוען מחמת חישובים שונים - שהוא זה שהיה צריך להתמנות לרבה של השכונה ולא רבי רפאל...

על כן החליט רבי רפאל **בגודל חסידותו**, להפריש סכום נכבד ממשכורת הרבנות לאדם זה, כדי להפסיק את דעתו, וזאת אף שבאותם שנים היו בדחקות ובצמצום גדול.

בשנות השואה הנוראה שפקדה את יהדות אירופה, נתקבלה הידיעה בארץ ישראל, כי האדמו"ר רבי **אהרון מבעלז** זצ"ל שרד לפליטה בתוך גיא התופת, וישנה האפשרות להעלותו ארצה ולפעול נמרצות במאמצים מרובים להשגת כספים למען הצלתו של הרבי מבעלז.

ואכן בחסדי שמים, פעולות ההצלה נשאו פרי, והאדמו"ר מבעלז ניצל בעור שיניו **ממלחמת הכרת הנאצי** בעיצומה של השואה, בדרך לא דרך גבר על כל המכשולים והמהמורות שעמדו בדרכו, ובחודש שבט תש"ד הצליח להגיע אל חוף מבטחים בארץ הקודש.

לעילוי נשמת: שרון בן זחבה, ניסים בן רימה, שרה בת חורשיד, דינה בת ובה, יוסף דהאן בן שמחה, לילאור בן אילנה, שרון בן טיפחה, שמחה בת לולה, יחיא בן לוליה, מנחם חיים אוחנה בן חנינה, נעימה בת עזיזה, שולמית חיה בת אסתר, סעידה מזל בת יעקב, מלכה בת שרה, פנחס בן פנחס, יגאל בן מלכה, דוד ומרים אלבו, הרב אלעזר בן שמחה, יעקב בן אוריית, יחזקאל בן שמחה, דדה בת אסתר בונגיס, יעקב בן טטלי, רפאל בן קלרה, הרב יעקב יוסף בן מרגלית, אלברט בן זוהרה, אלעזר בן רגינה, אפרים אליהו בן מרים, שלום בן אהרן מורי הרב יוסף אברגיל, הרב יהודה יאיר **מרוך הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה**